

בס"ד
פרשה וארא
עלון תקנ"ב

(שיחות מר' ישראל אודסר, זצ"ל - י"ב)
... אוי ווי מה שהיה, מעשה כזה זה
דבר פלא מיוחד שאין דגמתו.

אחר-כך הלכנו והוא [רבי ישראל
קרדונר זצ"ל] אמר לי שהוא רוצה להיות
באיזה בית-כנסת, להגיד חצות ולומר תהלים
ולהתפלל ולהתבודד. נו, הלכתי אתו לבית-
כנסת, ועל הדרך דברתי אתו וספרתי לו את
העניין שלי והוא שמע הכל, ואני רציתי לומר
ודוי דברים לפניו והוא לא רצה לשמוע ואמר
שאסור, רק בכלליות. אז דברתי אתו ובכיתי
לפניו כי הרגשתי שיש אצלו רפואות בשבילי
ושלא יעזוב אותי וילך למירון.

ואני הלכתי אתו מבית-כנסת לבית-
כנסת, וכולם היו סגורים ולא ידעתי איפה
המפתח, אז נפל בדעתי שיש רק בית-כנסת
אחד של הצדיקים הקדושים שהיו לפני מאה
שנה, מתקופת תלמידי הבעל-שם-טוב, רבי
אברהם קליסקר וזקנו של רבינו - רבי נתן
הורידנקר, ורבינו הקדוש על שמו, וכל שאר
הצדיקים הקדושים. הם בנו את הבית-כנסת
והשתדלו שיהיה במקום קרוב להים כדי
שיוכלו לטבול ולהתפלל מתי שרוצים. אבל
בחורף, כשהיה חורף קשה והרבה גשמים, היה
המים מגביהים עצמם למעלה והים היה נכנס
לתוך הבית-כנסת הזו עד גובה חצי השולחנות
ולא יכלו להתפלל, אז לקחו הספרים והכל
והשאירו השולחנות בבית-הכנסת והבית-
כנסת היה פתוח עד חודש ניסן, עד שירדו
המים...

סיפור

(נסיעת רבינו ז"ל בארץ-ישראל, א')

קודם שנסע [רבינו ז"ל] לארץ-ישראל,
היה בקאמיניץ. והנסיעה שלו לקאמיניץ היתה
פליאה גדולה, כי פתאום נסע מביתו ואמר,
שיש לו דרך לפניו לנסוע, ונסע מביתו על הדרך
שנוסעין למז'יבוז'. ואמר, שהוא בעצמו אינו
יודע עדיין להיכן הוא נוסע. ונסע למז'יבוז',
ובמז'יבוז' נתוודע לו מן השמים, שהוא צריך
לנסוע לקאמיניץ, ונסע לקאמיניץ. וכל
נסיעותיו היו בפשיטות, כדרך אנשים פשוטים,
בלי שום התנשאות ובלי שום פרסום, אף-על-
פי שאז כבר היה מפורסם בעולם, אף-על-פי-
כן הזהיר מאד לאנשיו שנסעו עמו, שיהירו
לבלי להודיע בשום מקום שהוא נוסע, ולא
ידעו בשום מקום שהיה, שהוא נמצא שם, כי
נסע בהעלם כדרך הסוחרים. והיה בקאמיניץ.

ואז, באותו העת, לא היה רשאי שום
יהודי לדור בקאמיניץ ולא ללון שם בתוך
העיר, רק כל היהודים היו דרים חוץ לעיר, וכל
מי שהיה לו איזה עסק בתוך העיר, היה נכנס
לתוך העיר ביום, והיה רשאי להיות שם כל
היום, ובלילה הוכרחו כל היהודים לצאת מן
העיר, כי לא היה רשאי שום יהודי ללון שם,
כמפורסם. ונכנס רבינו זכרוננו לברכה לתוך
העיר עם איש אחד, שהיה עמו אז, והיה שם
עד הלילה, ובלילה צוה להאיש שהיה עמו,
שיצא מן העיר, והוא זכרוננו לברכה נשאר שם

הרע של הצדיקים הוא בחינת מלאך הקדוש
ממש והוא רק בחינת דינים עליונים שלא זכו
עדיין להמתיקם וכו', אף על פי כן גם
הצדיקים שאינם זוכין להמתיק אלו הדינים
ולשבר זה היצר הרע שהוא מלאך הקדוש יכול
אחר כך להתגרה בהם כל כך, עד שיפיל אותם
מאד חס ושלום, ויטעה אותם מה' יתברך
ויתעה אותם מאד, כמו שטעו אז בעגל לולי
משה שעמד בפרץ והוציאם מזה וכיפר בעדם,
וכן עברו כהנה וכהנה על כמה גדולים שהיו
גדולים במעלה ואחר כך נפלו מאד, רחמנא
לצלן, וכל זה נמשך מבחינה הני"ל. ועל כן
אמרו רבותינו ז"ל: **ואל תאמינו בעצמך עד יום
מותך**, על כן צריכין תמיד לצעוק אל ה' ולסלק
ולהשליך מאתו כל החכמות שמהם כל
הבלבולים, רק לילך באמת ובתמימות ואז
לעולם לא ימוט כי צעקה ותפילות ותחינות
ובקשות מועילים תמיד, יהיה איך שיהיה.
(לקוטי הלכות - הלכות שילוח הקן ד' - ו')

ארץ ישראל

(אוצר היראה - אות ס"א)

עיקר קדושת איש הישראלי הוא
בארץ ישראל, שיש לכל אחד מישראל חלק
שם, וכפי מה שמקדש ומטהר עצמו, כן
ממשיך עליו קדושת ארץ ישראל, וכן זוכה
להזיק ולכבוש חלק מארץ ישראל; וכן
להפך, חס ושלום, כפי חטאיו ופגמיו, כן פוגם
בקדושת ארץ ישראל וכן נתרחק משם, כמו
שכתוב: **ומפני חטאינו גלינו מארצנו**.
ועיקר התגלות מלכותו יתברך שיתגלה
על ידי מלכות משיח שיבוא במהרה בימינו,
הוא בארץ ישראל וירושלים, ומשם כל
התגלות אלקותו בעולם, כמו שכתוב: **מציון
מכלל יופי אלקים הופיע**. אבל לכבוש ארץ
ישראל אי אפשר כי אם על ידי צדיקי אמת,
כמו שכתוב: **צדיקים יירשו ארץ**, והעיקר הוא
אמונת חכמים להאמין בצדיקי אמת, שכל
דבריהם ומעשיהם יש בהן רזין [רצון],
כמבואר בפנים (לקוטי הלכות - הלכות חזקת
מטלטלין ה' - אות י"א).

ויחזק לב פרעה ...
כל מה שעבר על ישראל ביציאת מצרים
וקבלת התורה ואחר כך וכל המלחמות לכבוש
ארץ ישראל וכל מה שעבר עלינו אחר כך, הכל
כאשר לכל עובר על כל אדם שרוצה לזכות
לחיי עולם, שבהכרח שיעבור עליו כמה מיני
מלחמות בלי שיעור ובכל עת שרוצה להתעורר
ולהתחזק בעבודת ה' מתגברים בכל פעם יותר,
ובפרט בהתחלה. כמו שהיה ביציאת מצרים,
שתכף כשבא משה אל פרעה להוציא את
ישראל התגרה בהם ביותר ואמר: **תכבד
העבודה וכו'**, כי הסטרא אחרא כשרואה שבא
צדיק אמת - בחינת משה - ורוצה להוציא
איש הישראלי מגלות נפשו, הוא מתגרה
ומתגבר עליו יותר ויותר ומכביד עליו עול
העולם הזה והתאוות והפרנסה, עד שקשה
עליו לזוז ממקומו לשוב לה' יתברך.

אבל דרך ישראל עם קדוש שהם תופסין
אמנות אבותיהם בידיהם ובכל פעם הם
צועקים אל ה', ועל ידי זה הם מכניעין בכל
פעם פרעה וחילותיו שהם הסטרא אחרא
וכותותיהם, אבל אף על פי שמכניעים הם
חוזרין ומתגברין בכל פעם וכן פעם אחר פעם
כמה פעמים, כמו פרעה שבכל עת שבא עליו
איזה מכה נכנע קצת, אבל אחר כך חזר
והתגבר, כמו שכתוב: **ויחזק לב פרעה ויכבד
את לבו וכו'** ואפילו אחר שהביא ה' יתברך
עליו כל העשר מכות והוכרח להוציא את
ישראל ממצרים, חזר וקיבץ כל חילותיו ורדף
אחריהם, וכמו כן ממש עובר על כל אדם בכל
זמן וכל אחד יכול להבין בעצמו כל זה לפי
בחינתו וערכו איך שעוברים עליו כמה עליות
וירידות כמה וכמה פעמים, שכל זה נמשך
מבחינה הני"ל בחינת גלות מצרים, כי עיקר
הגלות הוא גלות הנפש וכל הגלויות מכונים
בשם מצרים, וכל זה נמשך מעניין הנאמר
בהשיחות הני"ל (לקוטי מוה"ר"ן א', ע"ב) שיש
כמה בחינות ביצר הרע ומרבוי הכחות
והבחינות שיש בהיצר הרע משם נמשך כל זה
מה שבכל פעם מתגבר מחדש.

ואפילו לאחר מתן תורה שכבר פסקה
זוהמתן והיה להם חירות ממלאך המוות וכו'
וזכו לקדושה נפלאה ונוראה, אף על פי כן
התגרה בהם אחר כך עד שהחטיא קצתם
בחטא העגל. והדבר פלא מאד: מאין נמשך
זאת שאחרי שפסקה זוהמתן וזכו לנבואת
פנים בפנים יפלו אחר כך כל כך, אך כל זה
נמשך מעניין הני"ל שיש כמה בחינות ביצר הרע
ואפילו צדיקים גדולים ונוראים יש להם יצר
הרע שהוא מלאך הקדוש וכו' וכו' ומשם נמשך
כל הנסיונות המבוארים בתורה שנסו אבותינו
את הקדוש-ברוך-הוא, כי אף על פי שזה היצר

